

JOSEP PLAYÀ MASET

Barcelona

No es troba entre les patums intel·lectuals del país malgrat el seu curriculum. Però Joan Estruch (Barcelona, 1943) és pioner en la sociologia de la religió a Catalunya, ha elaborat el primer mapa de les religions, va ser un dels impulsors de la facultat de Sociologia a la UAB, ha treballat en primera línia en favor de l'ecumenisme, ha estat un traductor escrupolós de pensadors clàssics i ha fet investigacions de referència com la dels suïcidis a Menorca, l'ètica de l'Opus Dei o el monacat femení.

De tot això en parla ara en un vo-

Joan Estruch, professor de la UAB, repassa la seva vida i la seva obra a 'Crec recordar'

Memòries d'un sociòleg català

lum de memòries on és fidel a la seva discreció, fins i tot en el títol: *Crec recordar* (Fragmenta Editorial). Un llibre gairebé cronològic, on repassa des dels inicis en una família protestant i el Liceu francès de Barcelona fins al seu pas per la Universi-

tat Catòlica de Lovaina i la UAB, on s'hi va estar fins a la jubilació el 2013. Com afirma al pròleg, segueix el model dels *intellectual portraits*, combinant els trets biogràfics amb referències a la seva obra d'investigació. I ho fa amb totes les preven-

cions, recordant que existeix una memòria oblidada i una altra d'inventada que converteixen el passat en "mòbil i mal·leable".

Estruch es defineix com un home d'ordre que va contra corrent. Ho ha estat en l'àmbit religiós, passant en silenci d'un protestantisme tancat al catolicisme, per acabar essent una de les veus més crítiques al Concili Tarraconense. Ho ha estat en la sociologia, molt allunyat de les capelletes (és remarcable la seva crítica a les enquestes d'opinió). Ho ha estat en el món universitari, disgustat amb la burocratització i el sistema d'oposicions. El seu diagnòstic és pessimista. "Els pedagogs s'han apoderat de la universitat (...) Ens van començar a obligar a

omplir uns llarguissims dossiers anomenats guies docents, en què calia detallar tot de competències a assolir, resultats, activitats formatives i crèdits, tot ben acompanyat de cronogrames i més galindaines". I tot, assenyala, per reprovar la classe magistral, el seminari i els exàmens, "paraula tabú". En aquest capítol, Estruch es deixa anar, i arriba a dir que el pas següent serà que els estudiants facin plastilina a classe. "Aquesta creixent infantilització de la universitat és un fet gravíssim que sembla passar desapercbut", afirma.

Estruch s'ha mantingut allunyat de l'activisme polític i confessa que "m'hauria agradat votar la socialdemocràcia sueca d'Olof Palme". ●